Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ — ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε Σέρλοκ, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ λαίδη. Φανταστῆτε τὴ θέσι μου, ἂν ὁ ἄνδρας μου διάβαζε τὸ γράμμα!... Σίγουρα ἤμουν χαμένη!

—Λοιπόν, μιλαίδη, ἐξακολούθησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἔχω τὴν ἀντίληψι ὅτι ἕνας ἀστυνομικὸς πρέπει ν' ἀντιμετωπίζη τὶς ὑποθέσεις του, ἄπως ἕνας γιατρὸς μιὰ ἀρρώστεια. Ἂν γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο, ἕνας γιατρὸς δὲν πρόλαβε τὴν κρίσι μιᾶς ἀρρώστειας, προσπαθεῖ νὰ τὴν ξεπεράσῃ. Καὶ ὅταν τὸ ἐπιτύχει, δὲν λέει «θαυμάσια» καὶ δὲν σταυρώνει τὰ χέρια του. Ἀπεναντίας, ἐντείνει τὴν προσοχή του, παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ὑποχώρησι τῆς ἀρρώστειας, γιὰ νὰ προλάβῃ ἐγκαίρως κάθε ὑποτροπή, ποὺ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ παρουσιαστῇ.

»Νὰ γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν ἔμεινα μὲ σταυρωμένα χέρια, ἐπειδὴ τοὔβγαλα τοῦ Ἀρσὲ τὰ φαρμακερά του δόντια. Μὲ πιθανότητα ἐννενηνταεννέα τοῖς ἑκατόν, μὲ βεβαιότητα, περίμενα νὰ κάνῃ κανένα διάβημα στὸν λόρδο καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἄφησα στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια μου...

—Ὦ, κύριε Χόλμς, εἴσαστε ὁ ἄγγελος προστάτης μου! τὸν διέκοψε πάλι ἡ Διάνα.

—Γι' αὐτό, ἐξακολούθησε ὁ Χόλμς, παρακολουθοῦσα τὰ ἴχνη του βῆμα πρὸς βῆμα. Ἔπαιρνα ὅσες προφυλάξεις μποροῦσα καὶ διαρκῶς ἄλλαζα μεταμφιέσεις. Εἶνε, βλέπετε, παιπόνηρος καὶ φοβόμουν πολὺ μήπως μὲ ἀντιληφθῇ. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν μὲ ὑποψιάστηκε καθόλου. Στὶς ἑφτὰ Φεβρουαρίου τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται κατὰ τὸ μέγαρό σας καί, νὰ σᾶς τῶ τὴν ἀλήθεια, ἔμεινα κατάπληκτος. Δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἐρχόταν. Τὸν παρακολούθησα λοιπὸν καὶ τὸν εἶδα νὰ σταματᾷ μπροστὰ στὴν πόρτα σας.

»Σὲ λίγο ἔφθασε τὸ ἀμάξι σας καὶ πρὶν ἀκόμα προφθάσω νὰ κάνω τίποτε, ἡ ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου σας ἄνοιξε κι' ἐμφανισθήκατε σεῖς, μιλαίδη, μὲ τουαλέττα χοροῦ. Τὴ στιγμή, λοιπόν, ποὺ κάνατε ν' ἀνεβῆτε στὸ ἀμάξι σας, ὁ Φρέντ Ἀρσὲ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος σας... Σεῖς, μόλις τὸν ἀντικρύσατε, τρομάξατε καὶ κάνατε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Ἐκεῖνος ὅμως γρήγορα γρήγορα σᾶς ἔχωσε τὸ γράμμα μέσα στὰ χέρια σας κι' ἐξαφανίστηκε.

»Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκα νὰ ὁρμήσω καὶ νὰ σᾶς πάρω τὸ γράμμα, γιατὶ ἤξερα ὅτι κάτι τὸ φοβερὸ καὶ ὀλέθριο εἶχε σχεδιάσει ὁ παληάνθρωπος ἐναντίον σας, ἀλλὰ κρατήθηκα. Σᾶς εἶδα μόνο νὰ τὸ κρύβετε στὸ στῆθος σας καὶ ν' ἀνεβαίνετε στὸ ἀμάξι σας, ποὺ ἀμέσως ξεκίνησε καὶ χάθηκε μέσα στὴν ὁμίχλη.

»Μόλις ἔφυγε τὸ ἀμάξι σας, φάνηκε ὁ σύζυγός σας κατακίτρινος κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ μανία στὸ θυρωρό: «Τ' ἀμάξι μου! Ποῦ εἶνε λοιπὸν τ' ἀμάξι μου;».

»Τότε τὰ κατάλαβα ὅλα. Ἦταν φανερὸ, πειὰ γιὰ μένα ὅτι ὁ Ἀρσὲ σᾶς ἀνάγκασε νὰ πάρετε τὸ γράμμα ἐκείνη τὴ στιγμή, γιὰ νὰ τὸ βρῇ πάνω σας ὁ λόρδος, τὸν ὁποῖο ἀσφαλῶς τὸν εἶχε εἰδοποιήσει μὲ κανένα ἀνώνυμο γράμμα. Ἔτσι ὅλα μποροῦσαν νὰ ἐξηγηθοῦν: Κι' ὁ ἐξωφρενικὸς θυμὸς τοῦ λόρδου, ἐπειδὴ ἀργοῦσαν νὰ τοῦ φέρουν τὸ ἀμάξι του κι' ἡ πληροφορίες ποὺ ζητοῦσε γιὰ τὴν ὥρα ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγε τὸ δικό σας ἀμάξι. Βιαζόταν· ἁπλούστατα, νὰ σᾶς προλάβῃ γιὰ νὰ σᾶς πάρῃ τὸ γράμμα. Γιατὶ ἴσως νὰ ἠτέθετε ὅτι θὰ τὸ σχίζατε μόλις τὸ διαβάζατε.

»Ὅπως καταλαβαίνετε, δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω οὔτε στιγμή. Ὁ λόρδος δὲν ἔπρεπε ὁτωσδήποτε νὰ σᾶς πάρῃ τὸ γράμμα. Σκέφθηκα ὅτι δὲν εἶχα πειὰ καιρὸ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ τὸν κίνδυνο καὶ νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις. Ἤξερα ἀκόμα ὅτι δὲν θὰ μὲ πιστεύατε ἂν προβάλλα ἀπότομα μπροστά σας καὶ σᾶς ζητοῦσα τὴν ἐπιστολή. Ἀνέβηκα τότε πάνω σ' ἕνα ἀμάξι κι' εἶπα στὸν ἀμαξᾶ νὰ προφτάσῃ τ' ἀμάξι σας. Στὸ δρόμο κατέστρωσα ἕνα σχέδιο, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια ἦταν ἐξαιρετικὰ ριψοκίνδυνο, μὰ ποὺ συγχρόνως ἦταν καὶ τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ φέρῃ γρήγορο ἀποτέλεσμα.

»Ὁ ἀμαξᾶς μου δὲν ἄργησε νὰ σᾶς φτάσῃ. Κατέβηκα στὴν ὁδὸ Ρέγκεντ καὶ στὴ γωνία Ρέγκεντ-Ὀξφορὶδ συνήντησα τὸ ἀμάξι σας. Εὐτυχῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀμαξᾶς σας ὡδηγοῦσε ἀργὰ τὸ ἀμάξι σας... Τὸ τί γίνηκε ὕστερα, μιλαίδη, τὸ ξέρετε. Ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ σας καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα κοντά σας. Ἤθελα νὰ ἐνεργήσω ἔτσι ποὺ νὰ μὴ καταλάβετε ὅτι ἕνας ξένος γνώριζε τὶς σχέσεις σας μὲ τὸν Ἀρσέ. Γι' αὐτὸ δὲν σᾶς διέταξα νὰ μοῦ παραδώσετε τὸ γράμμα· ἀλλὰ σᾶς πρότεινα τὸ πιστόλι μου καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι μου προσπάθησα νὰ σᾶς ἁρπάξω μέσα ἀτ' τὸν κόρφο σας τὸ γράμμα. Μὰ στάθηκα λίγο ἀδέξιος, ἔπιασα μαζὺ μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ φόρεμά σας κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σᾶς ἄρταξα καὶ τὸ «γαλάζιο διαμάντι». Φυσικά, δὲν εἶχα καιρὸ νὰ σᾶς δώσω πίσω τὸ κόσμημά σας. Σκέφτηκα ὅτι μποροῦσα νὰ σᾶς τὸ δώσω καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Ἀρκεῖ ποὺ ὁ σκοπός μου εἶχε πετύχει. Αὐτὸ εἶχε ἀξία, τὰ ἄλλα δὲν εἶχαν γιὰ μένα καὶ τόση σημασία. Καί, κατέβηκα ἀπὸ τὸ ἀμάξι σας, ξανάκλεισα τὴν πόρτα καὶ ἤρθα ἐδῶ.

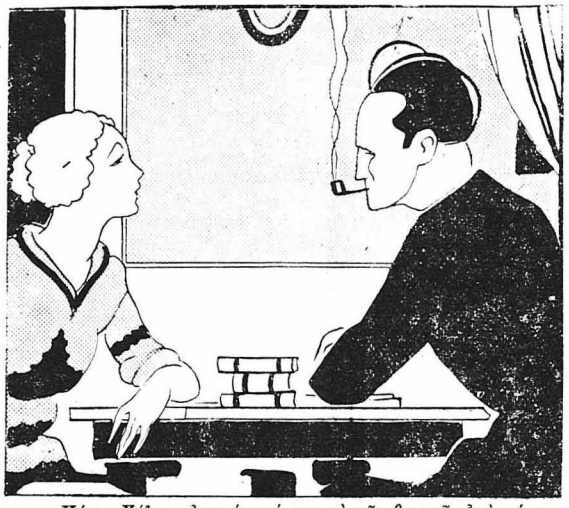

—Κύριε Χόλμς, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς θεωρῶ ἀπὸ τώρα ὡς τὸν καλύτερο φίλο μου...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Χόλμς ἔβγαλε τὸ γράμμα τοῦ Ἀρσὲ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μὲ τὴν ἄδεια τῆς λαίδης, τὸ πέταξε στὸ τζάκι.

Ἡ λαίδη Διάνα, βλέποντας νὰ καίγεται τὸ γράμμα καὶ νὰ γίνεται στάχτη, εἶπε:

—Ἔτσι στάχτη νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἀνάμνησι τῶν ἀστοχάστων σχέσεών μου μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἱερό, οὔτε ὅσιον!

—Λυτάμαι τὴ φωτιά, εἶπε γελῶντας ὁ Χόλμς, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ μολύνθηκε ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Ἀρσέ.

Ἡ Διάνα, γεμάτη εὐγνωμοσύνη, πῆρε μὲ τὰ δυὸ χέρια της τὸ δεξὶ χέρι τοῦ διάσημου ἀστυνομικοῦ καὶ σφίγγοντάς το μὲ ὅλη τὴν δύναμί της, ἀνωλίθωσε σὲ δάκρυα.

—Λαίδη! Μὴν κάνετε ἔτσι!... φώναξε ὁ Σέρλοκ Χόλμς συγκινημένος ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη καὶ θερμὴ ἐκείνη ἐκδήλωσι εὐγνωμοσύνης τῆς νεαρᾶς λαίδης.

Ἡ λαίδη Διάνα τραβήχτηκε πάλι πίσω κι' ἀφοῦ σκούπισε τὰ δάκρυά της, εἶπε στὸν Χόλμς, προσηλώνοντας μ' εὐγνωμοσύνη τὰ βλέμματά της πάνω του:

—Κύριε Χόλμς, θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ πάντοτε καὶ πιστεύω νὰ μοῦ δώσετε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς θεωρῶ σὰν τὸν πιὸ καλὸ φίλο μου, ποὺ ἡ φιλία του θὰ εἶνε διαρκὴς καὶ ἀκατάλυτη.

—Μιλαίδη, ἀπάντησε ὁ Χόλμς κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι, ἡ δήλωσίς σας αὐτὴ μὲ τιμᾶ ἐξαιρετικά. Καὶ τώρα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς δώσω πίσω τὸ γαλάζιο διαμάντι. Ὕστερα, ἀφοῦ τὸ πάρετε, θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ ἀμάξι σας ποὺ σᾶς περιμένει στὴ γωνία.

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χόλμς, πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του. Ἔπειτα, χαϋδεύοντας τὸ τραπέζι, ἐξακολούθησε:

—Βλέπετε, ἐδῶ μέσα ἔκρυψα τὸ γαλάζιο διαμάντι. Βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ κρύπτη, ποὺ μόνο ἐγὼ κι' ὁ Χάρρυ ξέρομε τὸ μυστικό της. Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη, ἐλᾶτε κοντά μου γιὰ νὰ ἰδῆτε πῶς ἀνοίγω τὴν κρύπτη. Τὸ τραπέζι αὐτὸ δὲν ἔχει κλειδαριές. Μὲ μιὰ μόνο κίνησι ἀνοίγω ὅλα τὰ συρτάρια.

(Ἀκολουθεῖ)

σε στὸν πρόεδρο ἕνα μικρὸ δεματάκι, λέγοντας:

—Αὐτὸ τὸ ἔφερε ἕνας ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐξαφανίστηκε ἀμέσως μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου... Μοῦ εἶπε νὰ τὸ παραδώσω στὰ χέρια σας, κύριε πρόεδρε... Περιέχει, λέει, στοιχεῖα ἐπιβαρυντικὰ γιὰ τοὺς κατηγορουμένους!...

Κατάπληξις στὸ ἀκροατήριο. Ὅλοι ἀνασηκώθηκαν στὶς θέσεις τους καὶ τέντωσαν τὸ λαιμό τους γιὰ νὰ δοῦν τί περιέχει τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο δέμα. Ὁ πρόεδρος ἄνοιξε τὸ δεματάκι μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος—κρατοῦσε, ἐπὶ τέλους, στὰ χέρια του τὴν ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηραμένων ἀναρχικῶν! Ξαφνικά, ὅμως, τὸ ἀκροατήριο εἶδε τὸν πρόεδρο νὰ κάνῃ μορφασμὸ ἀηδίας καὶ τοὺς συμπαρακαθημένους δικαστὰς νὰ πιάνουν τὴ μύτη τους... Ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι νὰ σᾶς περιγράψουμε τὸ περιεχόμενο τοῦ... μυστηριώδους καὶ ἀποκαλυπτικοῦ αὐτοῦ δέματος!...

Ὁ πρόεδρος, τρέμοντας ἀπὸ θυμό, ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ γιὰ λίγα λεπτὰ τὴ συνεδρίασι... γιὰ νὰ πάῃ νὰ πλύνῃ τὰ χέρια του. Ὅταν ξαναγύρισε στὴν αὔθουσα, ὁ Φενεὸν τὸν ὑπεδέχθη μὲ τὰ σαρκαστικὰ αὐτὰ λόγια:

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ποντίου Πιλάτου κανεὶς ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνθηκε τόσο ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ πλύνῃ τὰ χέρια του, ὅσον ἐσεῖς, κύριε πρόεδρε!...

Ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου ἀτήρξε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἀθωωτικὴ γιὰ τοὺς ἀναρχικούς. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πάρουν οἱ Γάλλοι τὸν ἀναρχισμὸ σ' ἀστεῖα. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς δίκης τῶν Τριάντα, τὸ ἀναρχικὸ κίνημα ἄρχισε νὰ ἐκφυλίζεται στὴ Γαλλία, στὸν τόπο, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, τῆς καταγωγῆς του.